

баджія) хж, и ты ли си тука, чорбаджи, какво та е довлѣкло? (поизглѣдва момчетата) черакътъ—черакътъ, ж, ж, ж; добръ добръ, хубаво, — време ѝ време.

Чорбаджіятъ и Генко.

(Двамата отведнѣжъ) Далъ Богъ добро, дѣдо попе! (понадигватъ се отъ мѣстата си, понадигватъ и шепкитъ си) благослови! (Цалуватъ му ржжж). —

(Момчетата въ туй време, кое мармори, кое чете а нѣкое дѣяна, а новия черакъ пакъ лови мухы).

Попътъ.

Богъ да вж благослови! (подава си ржжж).

Уста Генко.

Сѣдни, дѣдо попе!

Попътъ.

Сѣда турски до чорбаджіята на земятъ.

Уста Генко.

Сѣда и захваща да пиши, и сегисъ тогисъ попоглажда съ лѣвѣтъ ржжж лѣвыя си мустакъ, промарморва—хж, и пакъ пиши.

Чорбаджія.

(Къмъ попътъ и показва на сына си, който въ туй време сѣди обърнатъ къмъ публикѣтъ, разгрѣща си шепѣтъ да търси уловенѣтъ мухъ) доведохъ го дѣдо попе, дано баремъ той . . . (на сына си) ставай, цалувай ржжж на дѣда си попа.

Новъ черакъ.

Надига се тѣжко и, съ наклоненъ малко главѣ.